

ENE MIHKELSON

A halottaktól nem kell félned

*A halottaktól nem kell félned A gyászolóktól félj
mert ők emlékeznek még az életre A halottakkal
szabadon üzlethetsz Őket
szeretheted is egy kicsit ha megfelelő partnerek Ha
jól áll rajtuk a ruha és a kezük
férfiasan meleg Ővük a jövő
ők a haza legszilárdabb támaszlopai*

*Olyan jóban vagyok velük hogy az életről is
megfeledkezem Így tőlem sem kell félni amikor
gyolcsba csavart holttestem a lábba merül*

Egyszer eljön az idő és senki sem emlékszik

*Egyszer eljön az idő és senki sem emlékszik már az ötvenévnnyi
közös börtönre A tekintetekre és a beszédmódra
A fájdalmasan összeharapott fogakra A meghamisított fényképekre
De panaszkodni kell-e emiatt A szabadság fölégeti az erő-
szakot Az emlékezést Maga a gondolat is megijeszt ahogy a gyermek
apja csontjaival játszik*

Lassan eltűnök én is a szelek útján

*Lassan eltűnök én is a szelek útján
A vihar hallgatás csak eddig nem vettem észre
A lekaszált fű fölé hajlanak a fák és a nyírág
ostoros csúcsai a levegőbe csapnak
a hajam közelében Lehet repülök most hogy
nem értek semmit A nyír sötét teste miként egy szobor
rám vár azon a dombon ahová igyekszem
ügyet sem vetve az esőre Ó túl szép lesz az a
szomorúság mely megőrökíti távozásomat
Majd ha rücskös kővé válok amelyen
moha nő és a szavak visszanyerik értelmüket*

Jávorszky Béla fordításai